

Engelsk rytteri under Første Verdenskrig

Indledning

Under søgning på Internettet mødte jeg en spændende dokumentation af et stykke grundigt udført slægtsforskning, hvori historien bag et gammelt fotografi optræves.

Forfatterne er et amerikansk ægtepar - *Mark og Cyndi Howells* - som på baggrund af dokumenter i forskellige engelske arkiver og velvillig bistand fra en række gode mennesker beskriver *Løjtnant Charles J. Aris* og hans tjeneste i det engelske lansenerregiment *16th (The Queen's) Lancers*.

Min egen vinkel på deres artikel er den militærhistoriske, idet man som læser får et godt indtryk af tjenesten i et engelsk rytterregiment og dets indsats i Boerkrigen og Første Verdenskrig samt i en yngre officers karriere. Samtidig kan materialet dog tjene som en god introduktion til emnet Engelsk rytteri under Første Verdenskrig.

Med min varmeste anbefaling videregiver jeg derfor adressen www.oz.net/~markhow/chasaris.htm for således at give andre mulighed for tilsvarende oplevelser. Jeg anbefaler, at man skriver dokumentet ud, men vær dog opmærksom på, at det fylder 24 A4-sider, inklusive billeder og kort.

Om engelsk rytteri under Første Verdenskrig

I årene efter Boerkrigen verserede diskussionen om, hvorvidt rytteriets dage som bereden slagformation var talte. Den ene side i debatten hævdede, at der var brug for beredent infanteri, som kunne foretage opklaring og siden hurtigt kunne indsættes, hvor det var nødvendigt at skabe tyngde. Den anden side i

debatten fremførte anså det stadig for muligt og nødvendigt, at man også kunne trække blank og - efter de bedste og århundredgamle ryttertraditioner - slå fjenden ved opsiddede angreb.

Da Første Verdenskrig brød ud, var man ikke nået frem til nogen konklusion, men det engelske rytteri var uddannet og i princippet udrustet til at løse begge opgaver. Kavaleridivisionen kom hurtigt til at løse opgaver som slagrytteri ved lejlighedsvis opsiddede angreb, men den moderne kampplads viste hurtigt, hvor risikabelt det var at gennemføre opsiddede angreb.

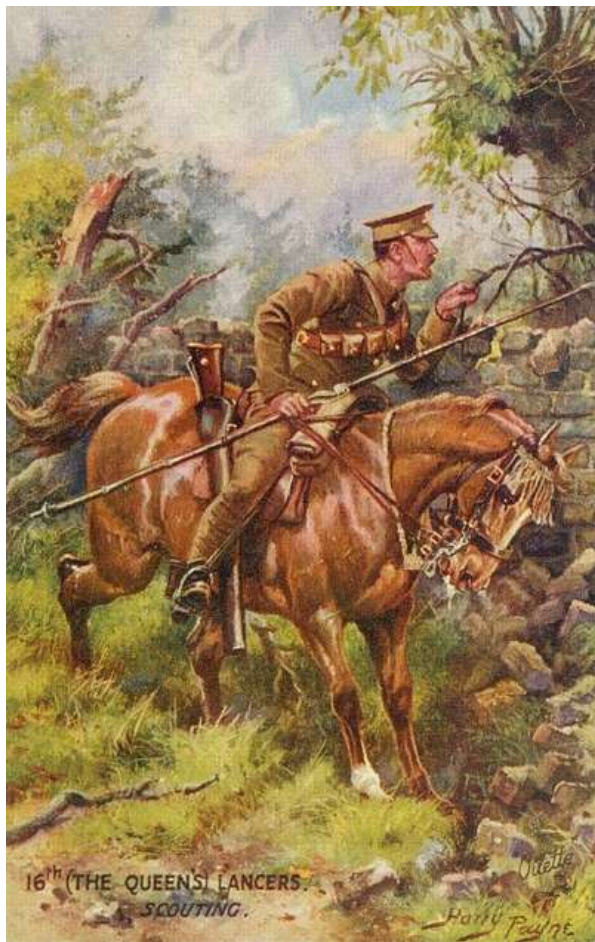

Siden hen blev rytteriet indsat til fods og deres færdigheder som infanteri blev for alvor sat på en prøve. Enhedernes høje uddannelsesniveau gjorde, at den enkelte rytter skød lige så godt som sine kammerater i infanteriet, men svaghederne viste sig på den organisatoriske og udrustningsmæssige side.

Et rytterregiment måtte, med sine mange heste, nødvendigvis afse personel til at tage sig af hestene, mens regimentet kæmpede til fods, og hertil skulle man bruge mindst $\frac{1}{4}$ af styrken. Herved indskrænkede den effektive kampstyrke sig til små 400 mand.

Med hensyn til udrustning, så førte rytterne ikke bajonetter, hvilket begrænsede deres effektivitet i nærkamp. Endvidere var den enkelte mand ikke var udrustet med skanseredskeber, hvilket gjorde det vanskeligt for enhederne at grave sig ned, når det var nødvendigt.

I løbet af efteråret 1914 rådede man bod på de udrustningsmæssige mangler og nåede frem til, at en afsiddet kavaleribrigade i princippet kun kunne magte opgaver, som svarede til, hvad man kunne stille til en infanteribataljon.

Senere frigjorde man rytteriet fra egentlige kampopgaver og beholdt de beredne enheder som en reservestyrke, der skulle galoppere frem gennem de tyske linier, når det afgørende gennembrud var skabt. Først i efteråret 1918 blev det dog reelt muligt at indsætte rytteriet på denne måde og gennem hele krigen blev det debatteret - ofte på højeste niveau - hvorvidt man havde råd til at binde ressourcer til at holde de mange tusind kavaleriheste forplejet, således at man måske en dag kunne få nytte af dem.

De terrænmæssige vilkår, der kendetegnede krigen i Europa, gjorde sig ikke i samme udstrækning gældende i Mellemøsten, hvor engelske, australske, newzealandske og indiske beredne enheder gjorde god fyldest.

De store vidder gjorde, at man kunne drage nytte af rytteriets mobilitet, selvom der i planlægningen og udførelsen af operationerne hele tiden måtte tages hensyn til mulighederne for adgang til vandforsyning. Det er dog overraskende at læse om, hvor længe det rent faktisk var muligt for heste - og mænd - at undvære vand. Det var ikke ualmindeligt, at man ofte måtte vente 36 til 48 timer før det blev muligt at vande hestene.

Vilkårene for opsiddede angreb var dog ikke her anderledes, end dem man havde mødt i Belgien og Frankrig i 1914 - et opsiddet angreb var stadig kostbart i faldne heste og mænd, men der er dog også - specielt i Mellemøsten - en række eksempler på, at gunstige lejligheder kunne udnyttes på heldig vis.

Efter krigen fortsatte man med at diskutere kavaleriets berettigelse og mens tilhængere fandt støtte i operationerne i Mellemøsten, så henviste modstanderne til kampene i Europa. Det korte og det lange blev, at man i april 1928 omdanner to regimenter - *11th (Prince Albert's Own) Hussars* og *12th (Prince of Wales's Royal) Lancers* - til panservognsregimenter.

Om 16th (The Queen's) Lancers

Regimentet, som Charles J. Aris gjorde tjeneste i, indgik i 1914 i den kavaleridivision, som var en del af

Det engelske Ekspeditionskorps. Divisionens *Order-of-Battle* er vist sidst i denne artikel.

Ekspeditionskorpset omfattede yderligere *5th Cavalry Brigade*, som var en selvstændig brigade, men som ofte funderede sammen med kavaleridivisionen. Brigadens organisation er beskrevet i min artikel *Scotland For Ever!*.

Et rytterregiments organisation i 1914 er omtalt i min artikel *Britains Hestetrukne trænvogne*, del 3.

Om postkortene

De her viste postkort er alle tegnet af *Harry Payne* i tiden omkring udbruddet af Første Verdenskrig og giver et godt og præcist indtryk af, hvorledes officerer og menige fra *16th (The Queen's) Lancers* tog sig ud i august 1914.

En beskrivelse af uniformer, udrustning og bevæbning findes i artiklen *Engelsk kavaleri 1914* af T. Claudius, *Chakoten* Nr. 1/1971.

Kilder

1. *A History of the British Cavalry 1816-1919, Volume 5: Egypt, Palestine and Syria, 1914-1919* af The Marquess of Anglesey, Leo Cooper, London 1994, ISBN 0-85052-395-8.
2. *A History of the British Cavalry 1816-1919, Volume 6: Mesopotamia, 1914-1918* af The Marquess of Anglesey, Leo Cooper, London 1996, ISBN 0-85052-433-4.
3. *A History of the British Cavalry 1816-1919, Volume 7: The Curragh Incident and the Western Front, 1914* af The Marquess of Anglesey, Leo Cooper, London 1996, ISBN 0-85052-437-7.
4. *A History of the British Cavalry 1816-1919, Volume 8: The Western Front, 1915-1918, Epilogue, 1919-1939* af The Marquess of Anglesey, Leo Cooper, London 1997, ISBN 0-85052-467-9.

Efterskrift

Dette postkort - ligeledes tegnet af Harry Payne - er ikke navngivet med tilhør til et bestemt lansenerregiment, men giver et indtryk af vanskelighederne ved at gennemføre et opsiddet angreb hen over en skyttegrav og dermed nogle af vilkårene for det engelske rytteri efter 1914.

Uniformering og udrustning er grundlæggende som i 1914. Soldaterne har dog nu en stålhelm og de menige lansenerers heste er udrustet med et ekstra patronbandoler, der føres om hestens hals, hvorved soldaten kunne medbringe yderligere 100 skud.

The Cavalry Division (Order-of-Battle pr. 8. August 1914)

Chef: Major-General E. H. H. Allenby

Stabschef: Colonel J. Vaughan

Artillerifører: Brigadier-General B.F. Drake

1st Cavalry Brigade

Chef: Brigadier-General C.J. Briggs

2nd Dragoon Guards (Queen's Bays)

5th (Princess Charlotte of Wales's) Dragoon Guards

11th (Prince Albert's Own) Hussars

1st Signal Troop

3rd Cavalry Brigade

Chef: Brigadier-General H. de la P. Gough

2nd Cavalry Brigade

Chef: Brigadier-General H. de B de Lisle

4th (Royal Irish) Dragoon Guards

9th (Queen's Royal) Lancers

18th (Queen Mary's Own) Hussars

2nd Signal Troop

4th Cavalry Brigade

Chef: Brigadier-General Hon. C.E. Bingham

4th (Queen's Own) Hussars

Composite Regiment of Household Cavalry

5th (Royal Irish) Lancers

6th Dragoon Guards (Carabiniers)

16th (The Queen's) Lancers

3rd (King's Own) Hussars

3rd Signal Troop

4th Signal Troop

Cavalry Divisional Troops

Artilleri: III. Brigade, Royal Horse Artillery

D & E Battery

III. Brigade Ammunition Column

VII. Brigade, Royal Horse Artillery

I & L Battery

VII. Brigade Ammunition Column

Ingeniørtropper: 1st Field Squadron, Royal Engineers

Telegraftrøpper: 1st Signal Squadron

Forsyningstrøpper: 1st Cavalry Divisional Army Service Corps

Sanitetsenheder: 1st, 2nd, 3rd and 4th Cavalry Field Ambulance, Royal Army Medical Corps

Kilde:

Official History, Military Operations, France and Belgium, 1914 af J.E. Edmonds, London 1922.

Per Finsted